

Triệu's
Statiton

Sống
theo Những
giấc mơ

Xuất bản theo những gì về cuộc đời của Phát Triệu

Tác giả & Sản xuất: **Phan Huỳnh Phát Triệu**

Vẽ bìa: **Ngọc Khánh** (Một người bạn tốt quen khi đang ôn
thi học kì)

Biên tập: **Hồng Diệp** (Một cô bạn tốt quen khi đang đi
chơi)

τ_2

TẶNG TỚ NĂM 18 TUỔI

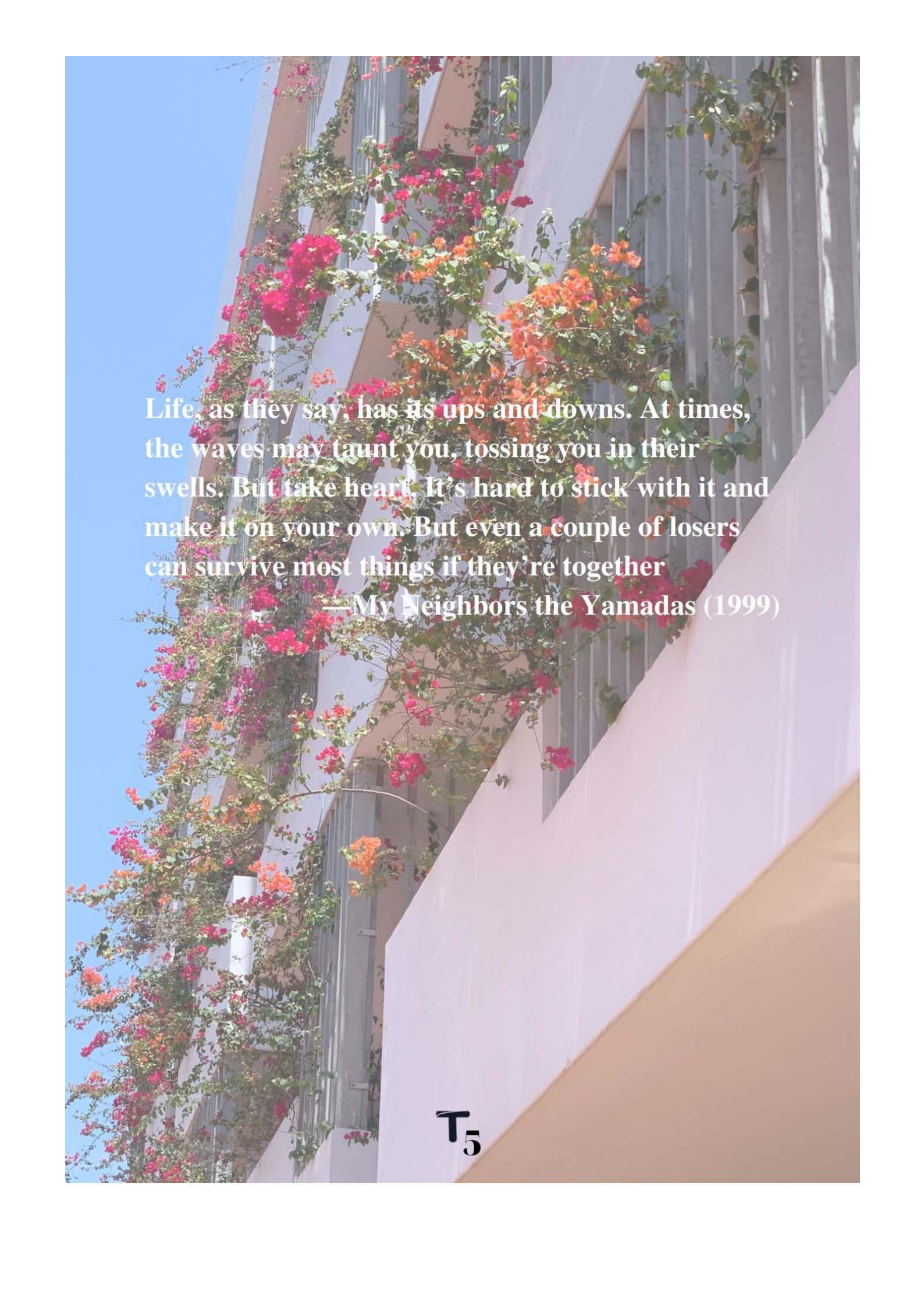
Xin chào cậu, tớ là cậu lúc 8 tuổi và tớ có rất nhiều điều muốn nói với cậu thông qua những câu chuyện mà tớ trải qua. Tớ biết lời nói của một đứa trẻ thì có gì mà đáng để quan tâm nhưng cậu biết không? Trẻ em luôn là những người thật thà nhất. Tương lai của mỗi người sẽ do nhận thức quyết định tất cả. Thành người sâu sắc hay hời hợt, người tích cực hay bi quan,tất cả đều khởi nguồn từ nhận thức. Vì vậy mong cậu sau khi đọc qua những câu chuyện này thì nó sẽ như là hành trang trong cuộc đời cậu.

Phát Triệu 8 tuổi

T₃

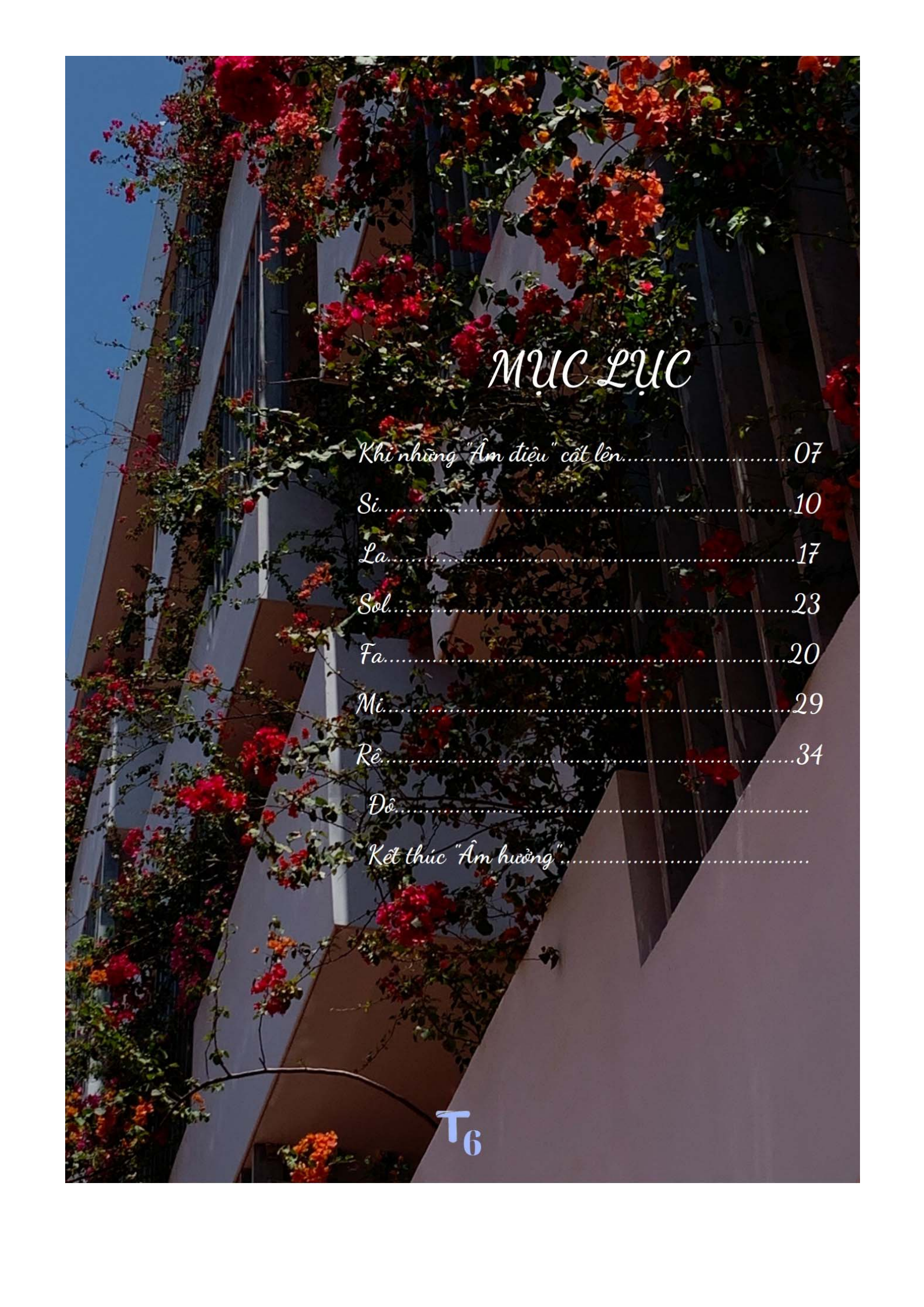

T₄

Life, as they say, has its ups and downs. At times,
the waves may taunt you, tossing you in their
swells. But take heart. It's hard to stick with it and
make it on your own. But even a couple of losers
can survive most things if they're together

—My Neighbors the Yamadas (1999)

MỤC LỤC

<i>Khi những "Âm điệu" cất lên.....</i>	<i>07</i>
<i>Si.....</i>	<i>10</i>
<i>La.....</i>	<i>17</i>
<i>Sol.....</i>	<i>23</i>
<i>Fa.....</i>	<i>20</i>
<i>Mi.....</i>	<i>29</i>
<i>Ré.....</i>	<i>34</i>
<i>Đô.....</i>	<i>.....</i>
<i>Kết thúc "Âm hưởng".....</i>	<i>.....</i>

Chương I:

KHI NHỮNG "ÂM ĐIỀU" CẤT LÊN

| Hội An, ngày 02 . 09 . 2013 |

Nơi ghi: Nhà của tớ

Xin chào các bạn, tớ là Phan Huỳnh Phát Triệu. Các cậu có biết gì không? Hôm nay là ngày sinh nhật tớ đấy và tớ đã chính thức được 8 tuổi rồi nè! Tớ sẽ kể cậu nghe về niềm vui lớn nhất của tớ hôm nay, nhưng trước tiên tớ muốn kể về bản thân tớ.

Tớ ghiền đá bóng và coi phim hoạt hình, thích được "mè neho" với gia đình. Tớ rất đam mê các hoạt động xã hội nên tớ luôn mong muốn sau này bản thân sẽ trở thành một người có thể giúp đỡ cho cộng đồng. Còn về hôm nay, ngày 2/9 - một ngày thật đặc biệt. Nó không chỉ là ngày sinh nhật tớ mà còn là ngày Quốc khánh nước Việt Nam. Tớ luôn tự hào vì điều đó! Một chiếc bánh sinh nhật thật đẹp, một gia đình đầm ấm vui vẻ và một bạn Triệu luôn cười đùa vui tươi, cả bạn bè nữa. Nó được gói gọn trong 2 chữ "hạnh phúc". Người ta thường nói, khi kết thúc một ngày tốt đẹp hãy viết lên cho nó một ngàn điều tốt đẹp. Và tớ viết rằng : " Phan Huỳnh Phát Triệu phải thật giàu là giàu để sau này bố mẹ được đi du lịch và mua sắm mà không phải nhìn giá". Đó chính là ước mơ cũng là mục tiêu của tớ.

Còn đây - bức tranh tớ vẽ gia đình đó, thật là zuii.!

À quên nhĩ, hôm nay tớ lại bị chính chú chó con trong nhà gặm mất đồ chơi yêu thích, sao nó kì cục quá trời vậy ta.? Tớ ước gì sau này mình lớn rồi ăn hiếp nó chắc sẽ vui lắm. ^.^

Úi, cũng trễ rồi - cụ thể là 9 giờ 30 phút. Bây giờ tớ phải đi ngủ thôi!!!!, bái bai nhật ký bái bai ngày hôm nay nhé ngày sinh nhật tớ ơi!

Và thế tớ gác đi cây bút chì của mình, cất gọn cuốn nhật ký màu đỏ vào sâu bên trong học bàn - nơi chất chứa nhiều bí ẩn. Nhìn xa hơn, khoảng không gian ẩm cúng ở một phần trong nhà - nơi căn phòng tớ sắp ngủ đây toàn là hình siêu nhân, các nhân vật hoạt hình đa thể loại. Xung quanh nào là ghế, nào là bàn, nào là sách vở, nó được bố trí khá bừa bộn theo đúng chất một thằng con trai

nguệch ngoạc vẽ nên. Đặc biệt ở điểm mà tổ siêu ẩn tượng đó là những dòng chữ tổ viết cho từng mục tiêu từng ước mơ theo thứ tự các giấy note được treo lên dây "thời gian". Giờ đây, tổ sẽ chìm vào giấc ngủ, một giấc thật sâu và bắt đầu cuộc hành trình trong mơ của mình. Tổ đã sẵn sàng khám phá liệu mọi thứ sẽ như thế nào, dù là chỉ một đêm nhưng biết đâu sẽ là những câu chuyện diệu kỳ...

Chương II:

" S I "

Bầu trời trong mắt tớ dần chuyển sang màn đêm huyền bí, sao băng lướt nhanh như vệt ngang xé toạc bầu không gian thoáng đặng kia. Những đám mây nhẹ nhẹ trôi kia vẫn như cách chúng tớ thường ngày đi học đến trường. Bầu trời lúc ấy như một bức tranh diêu kỳ đến lạ thường, nó đẹp một cách bí ẩn.

Lúc ấy, chiếc đĩa bay nhỏ với một cô bạn người ngoài hành tinh xuất hiện :

- Chào cậu, tớ là Dejipe đến từ Hành tinh Mặt Trăng. Chúc mừng cậu đã được tặng vé miễn phí 100% tham quan các hành tinh trên đường di chuyển với tốc độ ánh sáng. Qua mỗi trạm nghỉ chân chúng ta sẽ đi qua mỗi hành tinh và cậu tha hồ tham quan và xem cuộc sống của từng hành tinh ấy. Nào, vậy thì cùng bắt đầu thôi!!

Tớ đầu óc bỗng nhảy tần số:" Kìa, đi thôi nào, cơ hội có một không hai đấy, mày thật có số hưởng đấy bản thân". Chân nhảy chân sáo, tớ quyết định bước lên chiếc đĩa bay và cùng xuất phát đến những hành tinh mới lạ đang chờ đón tớ ở phía trước. Lòng mang hồi hộp, tò mò và đâu đó là vô số tưởng tượng về điều mình sắp được chứng kiến. "Nghĩ thôi cũng thật là thích !," tớ nghĩ thầm trong đầu mà miệng cười tùm tùm. Còn cô bạn hành tinh kia, gọi bạn ấy là Dejipe nhỉ. Nghe tên cũng thật "hành tinh", bạn ấy cũng

T₁₀

thật xinh, cũng có dáng vẻ của một con người nhưng đặc biệt hơn là các nét khác người như cử chỉ và hành động. Tổ quan sát từng tí một và nhận ra người “sống xa ấy” cũng thật thú vị.

Thoáng chốc cái gọi của Dejipe làm tổ thoát ra chiếc suy nghĩ của bản thân:

- Bingoo, đã đến nơi rồi, trạm dừng chân đầu tiên, đây là Hành tinh “Si”
- Bất ngờ thật đấy, đúng là nhanh như tốc độ ánh sáng mà! - tôi nhanh nhẩu nói

Bước xuống nơi đây, một nơi của những cảm xúc vang lên một cách dữ dội. Cái vang của hạnh phúc, của tiếng cười, của sự hoà nhịp và cả những giọt nước mắt rơi tòm xuống như cách nó rơi xuống một vũng nước vậy. Giờ đây tổ sẽ đi dạo, một điều đáng để bắt đầu cuộc hành trình. Chiếc hành tinh không mấy lớn, nó chỉ to bằng vài trăm thước gang tay của con người đo. Ở đây tổ thấy một làn hoa thật đẹp, đúng hơn là vườn hoa rực rỡ và mỗi bông hoa luôn mang vẻ đẹp riêng của nó mà chẳng ai có thể sánh bằng. Cũng bởi vì quá đẹp và hoàn hảo mà cậu hoa hồng xinh đẹp kia như bị cả thế giới hoa ghét bỏ. Tổ cũng chú ý cậu vì cậu toát lên một vẻ đẹp mà chẳng ai có thể thay thế. Hoa hồng kia đang cô đơn, buồn bã chỉ bởi cậu không có bạn bè - một chiếc hoa cô độc. Vậy nên cậu luôn làm việc một mình và hiếm khi giao tiếp với mọi người. Nhưng tâm hồn của cậu luôn chất chứa rằng bản thân sẽ hạnh phúc và tìm thấy đích đến của bạn bè. Cậu thường hay đùa giỡn với gió và nói với ông mặt trời rằng:

- Người ta thường nói: “Một người bạn là người mỉm cười khi bạn cười, vui khi bạn vui, nhưng không khóc khi bạn khóc, vì khi ấy họ còn phải nắm tay và ôm lấy bạn.” Thật mong rằng

- bản thân con sẽ gặp được người như thế ông nhỉ? Đẹp quá cũng không tốt, thôi thì xấu đi chắc con sẽ có bạn thôi...

Ông trời chỉ nói rằng:

- Hãy lắng nghe trái tim, nó mách bảo gì thì ắt đây là đúng. Bây giờ hãy là chính con, hãy bước đi trên con đường của mình. Bạn tốt rồi sẽ xuất hiện khi con đủ xứng đáng với chính con.
- Nhưng sao người khác lại dễ có bạn thế hả ông, con thì không ạ. Con làm gì sai sao...? - Cậu hoa buồn rầu.
- Bởi con đặc biệt, hãy trải nghiệm nó và con sẽ nhận ra.

Cậu hoa hồng chỉ biết ngẩng người nhìn về ông mặt trời ấy, mang trong đó là lòng biết ơn và niềm hy vọng. Quay về thực tiễn một chút, cậu là một đứa hướng nội với bao mộng tưởng, cậu luôn im lặng và thực hiện. Trải qua những lời căm dỗ, dè bĩu từ mọi người và cậu luôn đi lên, luôn trở thành một phiên bản tốt hơn của bản thân qua mỗi ngày. Nhưng cũng chính vì điều đó, nỗi buồn của cậu ngày một lớn hơn. Và điều gì đến cũng sẽ đến, cậu đã gắng gượng và một sự té đau, chỉ một cơn gió quật và cậu đã nằm gọn xuống mảnh đất - Biết gắng là tốt nhưng gượng là sự gò ép bản thân mình. Thoáng chốc đã chẳng còn sức lực... Một trời thanh gió nhẹ, nếu là mọi ngày cậu sẽ vẫn đứng thẳng hướng về ánh sáng, còn bây giờ cậu lại bị chính cơn gió ấy đẩy té. Con người không có bạn cũng vậy, đó là sự thiếu sót to lớn khi làm một bản ngã trên đường đời. Và cậu ơi, khi nằm xuống rồi, hoa hồng cậu mới bắt đầu bị thu hút bởi “Thế giới mặt đất”, một thế giới mới mà cậu chưa hề hay biết trước đây. Những chú kiến nông trại đang làm việc thật chăm chỉ, hay các chị ong đi lấy mật và cả mặt đất cũng đang làm việc nuôi dưỡng chất dinh dưỡng cho cây. Việc nằm xuống, dè lên đất làm

chấn ngang quá trình hoạt động ấy. Và điều bất ngờ rằng thay vì chê trách nói xấu như đàn hoa kia, ở đây mọi người lại rất thân thiện và lo lắng cho cậu. Cũng là lúc ấy, những giọt nước đã vỡ oà, có vẻ cậu đã nhịn nó suốt từ đó giờ. Bởi những cảm xúc luôn giấu kín trong lòng, để khi được sự quan tâm, nó là cái gì đó to lớn hơn làm chiếc cảm xúc ấy chẳng thể kìm mà phá cách ra khỏi tấm lòng cậu. Lần đầu tiên cậu cảm nhận được một chút tình thương. Cậu cảm ơn mọi người vì đã quan tâm đến mình và cũng kể lại những sự việc đã diễn ra khi hoa hồng cậu đang vươn mình lên trên trong vườn hoa kia. Mọi người dưới mặt đất đã vui vẻ lắng nghe cậu, hơn nữa họ còn chia sẻ với cậu về cuộc sống và việc làm của họ vui như thế nào cũng vất vả ra sao. Lòng cậu vui vài chút, dần thấy ông trời quả không sai mà.

Ngó đi quẩn lại xung quanh, cậu thấy một ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình và sự khác thường là người bạn đó đang gần ghé lại gần cậu.

- Xin chào, mình là Hoa Hướng Dương. Cậu mới xuống đây hả, tớ thì ở nơi này lâu hơn một chút
- C- Chào cậu, tớ là Hoa Hồng. Tớ chỉ mới ở đây hôm qua thôi.
- Ồ vậy sao, ở đây vui lắm, tớ dắt cậu đi chơi nhé! Thế giới dưới mặt đất này cũng không kém phần hay ho so với trên kia đâu. Tin mình đi!
- Vậy...vậy mình đ..đi.

Chắc có vẻ vì cậu chưa từng tiếp xúc các bạn khác nên việc nói lắp là không thể tránh khỏi. Nhưng niềm vui với người bạn mới giúp cậu trở nên vui hơn và hòa nhập hơn bao giờ hết. Cậu đã biết vui, biết cười và biết cách bày tỏ cảm xúc với mọi người. Những khoảnh khắc lúc ấy như in sâu vào tâm trí cậu. Bầu trời hôm ấy,

cảnh vật hôm ấy, nó ám áp đến lạ kỳ. Cậu nhận ra bản thân cũng được bao nhiêu con người yêu quý, chỉ là do bản thân quá khép nép và hai chữ “bạn bè” còn chẳng dám với tới.

Trải qua một quãng thời gian chung sống hòa bình với "thế giới mặt đất", nỗi nhớ nhà bao lấy nỗi nhớ vườn, nhớ ông Mặt Trời như thao thức lấy cậu. Đã tới lúc phải quay về nơi cậu vươn mình để phát triển, và giờ đây Hoa Hồng phải tạm biệt đi những con người yêu thương cậu và cho cậu quãng thời gian đẹp đẽ nhất. Nụ cười kèm những lời nói cười đùa, cậu sẽ không bao giờ quên. Cứ thế, cậu bắt đầu dùng lực và sức của bản thân để vật dậy từng chút một. Mọi người góp sức nâng từng cành, từng chiếc lá và cả những chiếc gai nhỏ nhỏ để cậu dễ đứng dậy hơn. Hơn tất, Hướng Dương- người đã giúp đỡ cậu rất nhiều và lúc chuẩn bị chào mọi người để rời đi, Hướng Dương gọi tên cậu:

- Đây, Hoa Hồng, chờ tớ với. Tớ cũng muốn quay về thế giới xinh đẹp kia. Hãy để tớ trở thành một người đồng hành cùng cậu nha!

Lòng cậu vui như cắt, nụ cười vang lên khiến bao nhiêu con người cũng cười vui theo. Bởi lẽ chính nơi này cũng thay đổi đi con người của Hoa Hồng. Từ một người hướng Nội ít nói lại trở thành một người luôn hạnh phúc, tích cực còn mang niềm vui tới mọi người, và trong đó người giúp đỡ cậu suốt quãng thời gian ấy chính là Hướng Dương.

- Ô, vậy chúng ta mau đi thôi, cùng nhau cố gắng nhé!! - tôi vui vẻ trả lời.
- Được thôi, đi thôi nào!

Sau khi chào mọi người, họ đã cùng nhau bắt đầu cuộc hành trình vươn mình lên thế giới xanh cao kia. Quay trở về cuộc sống thực

tại và phát triển bản thân hơn nữa. Hoa Hồng ngày một vui tươi và cảm thấy yêu đời hơn vì trong suốt đường đi có rất nhiều loài giúp đỡ cậu. Về phần Hoa Hướng Dương, vì cậu là loài hoa của Mặt Trời, với sức mạnh to lớn ấy đã gần vươn cao rồi. Tuy nhiên, chỉ cần thấy Hoa Hồng cần giúp đỡ ắt cậu sẽ đến ngay. Và cứ thế, hai cậu ấy như hai người bạn đồng hành thực thụ, cùng nhau trải qua cay đắng ngọt bùi chinh phục bản thân lẫn khu vườn hoa cao ngạo kia. Đi lên là cả một quá trình, khi đã vươn cao lên, cả hai lại chính là hai bông hoa đẹp nhất trong khu vườn ấy. Tất cả các bạn khác đều phải trầm trồ mà nhìn nhận, tán thưởng. Có lẽ bây giờ, hai bông hoa hạnh phúc và xinh đẹp nhất không ngoài ai khác mà chính là Hoa Hồng và Hướng Dương.

Ở thế giới này, thì ra tình bạn là như thế. Người chia sẻ với chúng ta, vui đùa với chúng ta, bên ta khi ta cần. Là người mà dù cho ta có đi một mình, họ sẽ cùng chúng ta chinh chiến trên con đường ấy. Bởi lẽ vậy, hãy tìm cho mình một người bạn tốt và luôn mang lại cho mình niềm vui, sự tin tưởng và trân trọng lấy người bạn đang kngày ngày ở bên cạnh. Tình bạn là thứ đáng để trân quý, nó không chỉ là niềm vui mà còn là nguồn động lực để chúng ta phấn đấu hơn nữa.

Tố yêu thích nơi này, dần ngày càng đắm chìm vào nó - nơi mà mọi cảm xúc đều có thể bộc lộ. Ít ra ở hành tinh này, tố thấy được tình yêu thương của tình bạn, hiểu được những tình cảnh éo le và bị các bạn ghét bỏ sẽ là như thế nào. Tuy nhiên Hoa Hồng đã gặp được Hướng Dương - gặp được người bạn tri kỷ của mình. Và dám bạn nói xấu kia cũng ngưỡng mộ và xem xét lấy bản thân mình, coi lại những hành động trước đây để tương lai sửa đổi. Một hành tinh tích cực phát triển mang theo đó là sự đâm chồi nảy lộc của hoa,

sự tuyệt đẹp rực rỡ của thiên nhiên.

Ngắm tới đây, tớ nghe thấy tiếng gọi của Dejipe từ hướng ngôi nhà nghỉ chân:

- Nàyyyyy, đi thôiiii, đĩa bay đã được nạp đầy rồi. Cậu đã khám phá hết chưa vậy, chúng mình đi thôi Triệu ơiiii!!!
- Ồii, mình chạy ngay tới đây. - tớ chạy thật nhanh về hướng đấy với lòng vui đến lạ thường.

Ngồi trên chiếc đĩa bay, lần nữa tớ ngắm nhìn lấy hành tinh “Si”. Tớ biết ơn lắm, biết ơn vì mình đã đến đây và ngắm nhìn cảnh vật nơi đây với một cái nhìn mới hơn về cuộc sống và cả câu chuyện của nó nữa. Cùng nhau ta lại chinh phục hành tinh tiếp theo nào...

Chương III:

" L A "

"Kính coong kính coong, đi ngủ thôi. Mệt rồi, ngủ dậy thì chúng ta sẽ đến nơi tiếp theo !"

Dejipe vừa nói vừa nhấn nút trên thành ghế. Ngay sau đó, chiếc ghế đã được lập trình thành chiếc giường mini với đầy đủ chức năng như ăn uống, ngủ nghỉ và một cái mền để đắp nữa. Tớ thấy thế và bắt chước làm theo để xem ghế ngồi của mình có giống cậu ấy không. Vừa ấn nhẹ nút, ngay lập tức chiếc ghế đã nhanh chóng dàn ra như trên, cũng chính vì điều này, não tớ nhảy sóng được bản thân sau này phải làm một dự án ghế như thế ở Trái Đất. Cậu biết không, những nguồn cảm hứng thường đôi khi sẽ xuất phát từ giấc mơ đấy! Vậy nên, nhắm mắt nghỉ ngơi cũng là thưởng cho bản thân một món quà rồi.

Sự xuyên không ánh sáng diễn ra nhanh hơn hoặc do tớ đã chớp mắt vài chút, giờ đây trước mắt tớ đây, cách vài chục kilomet nữa thôi, tớ chính thức đáp xuống hành tinh "La" . Đây sẽ là hành tinh tớ khám phá tiếp theo, nghĩ thôi cũng thật phấn khích. "Nào, chuẩn bị hành trang thôi!" .Tớ nghe Dejipe bảo nơi đây có rất nhiều con người và người trong - ngoài hành tinh chung sống với nhau. Ngoài ra có cả vô số sân bóng đá lớn nhỏ bao khắp hành tinh. ...Đáp xuống sân, đâu đâu cũng là cỏ xanh. Nó trải dài và rộng khắp cả hành tinh, tớ ước Trái Đất cũng có cỏ xanh như vậy. Đi

thêm một chút tố thấy vật chất nơi đây rất hiện đại, không chỉ đẹp mà còn rất "xanh" vì người dân ở đây rất biết bảo vệ cây xanh. Trước mặt tố bây giờ là một sân vận động rất lớn, để vào được đó chúng ta chỉ cần cầm mẫu rác tái chế đến và sẽ được vào sau khi kiểm tra mẫu. Đó cũng là cách để bảo vệ môi trường đấy. Bước vào bên trong, xếp hàng ngay ngắn và chọn chỗ ngồi mình thích trên chiếc khán đài rộng lớn gồm cả 4 phía đông, tây, nam, bắc. Tố đã chọn nơi thuận lợi nhất để diễn ra trận bóng đá sắp đến. Trận đấu vừa diễn ra thì khán đài đột nhiên thay đổi, nó trở nên rộng hơn và dường như nó bao trọn cả cái hành tinh “La” này vậy. Tố đột nhiên cảm thấy phấn khích vì đã đến được nơi mà tất cả mn đều chung sở thích với tố như ở đây. Nhưng bóng đá ở đây thật lạ, khung thành thì bé tí cơ mà thủ môn là là một chàng khổng lồ, thế thì làm sao để đá được quả banh vào cơ chứ. Rồi chẳng phải là giải đá banh sao, sao bạn bạch tuộc lại ở đó và phun mực vào ng khác như thế.

- Ha ha, cháu trai cháu mới đến đây đúng chứ. Nhìn dáng vẻ bất ngờ và bối rối của cháu là ta biết rồi. Con người ở đây là thế đó, bởi vì hành tinh này sắp xếp địa vị bằng số lần thắng trong trận đấu và nếu cháu thắng thì chủng tộc của cháu cũng sẽ được nâng hạng địa vị, cũng vì thế mà những “grand personne” đó làm đủ mọi cách để bản thân mình có thể thắng.
- Nhưng ông ơi “grand personne” là gì vậy ạ
- Là “người lớn” những họ cũng chưa chắc lớn chẳng? Họ là những kẻ lớn về địa vị, về thể xác hay về độ tuổi song ta không chắc suy nghĩ của học có lớn không
- Nhưng ông ơi, hành tinh này rất xanh và mọi người rất thân thiện, vậy sao họ lại dùng những chiêu trò như thế chỉ để thắng, đó còn chẳng có một chút gì gọi là bóng đá nữa. Người dân ở đây tốt như thế chẳng lẽ không ai đứng lên làm gì sao

- Nào, ta có bảo là không có ai đâu. Quan sát kỹ vào nhé, nhìn cậu con trai đằng kia xem. Cậu ấy tên là.... là người mà ở đây kẻ địa vị thấp thì thần tượng còn người chức quyền cao cũng khó lòng mà không biết đến, là ngôi sao sáng duy nhất ở hành tinh này dám đứng lên bảo vệ những lý tưởng của bản thân
- Vậy rồi sao anh ấy vẫn tham gia một trận đấu bất công như thế
- Cậu ấy đã cược với những người đứng đầu tổ chức giải đấu này, nếu cậu ấy có thể thắng 100 trận liên tiếp thì ban tổ chức phải trả lại cái giải đấu lành mạnh và hủy bỏ tư cách thi của những kẻ ăn gian dưới đó cũng như cái luật xác định địa vị bằng trận thắng kia. Cháu may mắn lắm đấy khi được xem trận đấu thứ 100 cũng như trận đấu quyết định thắng thua của cậu ta.

Nói rồi ông cụ ngồi bên tớ cười thật vang, tớ cũng chú tâm và trận đấu hơn. Bởi lẽ anh... thật tuyệt khi dám đứng lên đấu tranh cho công lý của bản thân. Tớ cũng muốn trở thành người như thế. Quyết định rồi, sau trận đấu này anh... sẽ trở thành hình mẫu lý tưởng để tớ học theo.

Trận đấu được bắt đầu cũng đa đoi ba phút song trên khán đài chỉ có tiếng xầm xì khe khẽ phát ra từ các dãy ghế, lạ thật chẳng phải họ yêu môn thể thao vua này vô cùng sao. Sao mà tưởng chừng như nếu họ cổ vũ anh... thì họ sẽ gặp phải chuyện tồi tệ nhất đời họ vậy. Đội của bạn Bạch Tuộc có phần lấn lướt trong hiệp một, nhưng anh... vùng lên sau đó và ghi một bàn từ quả đá phạt penalty. Dù có bàn thắng nhưng không hề có một phản ứng phấn khích nào từ khán đài. Trở trêu là khi trong lòng những người ngồi xem trên khán đài nếu không phải là quan chức cấp cao thì những người khác luôn thể hiện thái độ im lặng hoặc cố lơ đi dấu cho ánh mắt của họ hướng về anh ... đã lấp lánh vì sao hy vọng rất rõ. Tớ đã

thử hò reo: “Cố lên anh...! Anh làm rất tốt!” để khuấy động không khí. Đáp lại tố lại là những ánh mắt nhìn chăm chăm từ cổ động viên xung quanh. Đến cả ông cụ ngồi cạnh lúc này cũng bảo rằng tố nên im lặng xem vì dường như các quan chức trong vụ cá cược ấy không thích điều này và đã để ý đến tố, có lẽ nếu tố làm tiếp thì tố sẽ gặp rắc rối to và buộc phải rời khỏi đây. Trở lại với trận đấu tại sân vận động “xanh” hành tinh “La”, đội Bạch Tuộc chơi bản tiếp tục bị một quả phạt đền sau khi một tiền đạo của đội anh ... bị đồn ngã bên trong vòng cấm. Và bàn thắng thứ hai cũng vẫn không làm thay đổi không khí trên khán đài. Đám cổ động viên vẫn chỉ lặng lẽ nhìn với ánh mắt hy vọng. Cũng không có cảnh huấn luyện viên chạy ra ngoài đường biên chúc mừng cầu thủ, thật may anh ... là một người hòa đồng. Anh ấy đã vỗ vai chúc mừng đồng đội mình làm giảm bớt sự căng thẳng đến nghẹt thở của sân vận động kỳ lạ này. Vào giờ nghỉ giữa hiệp, cổ động viên trên khán đài được nghe nhiều bản nhạc từ hai ban nhạc kèn đồng đứng sau hai khung thành. Cổ động viên cũng được tặng một chai nước có vỏ ngoài làm từ vỏ cây khô và đôi ba cục thạch ngọt tan trong miệng. Vị nó thanh như là lê hấp đường phèn tố hay được mẹ làm cho để uống mỗi khi bị ho ấy, nó còn hơn hương hoa nữa, ước gì tố được ăn thêm vài cục thạch này nữa.

Sang hiệp hai, vào những phút bù giờ, đội của anh... gia tăng sức ép lên khung thành đối phương. Cổ động viên dường như có chút hào hứng trước viễn cảnh được thấy thêm một bàn thắng nữa. Có lẽ đến những giờ phút cuối, và dường như sắp đoán trước được kết quả này thì mọi người mới đủ can đảm để thể hiện cảm xúc mình ra một chút. Và cuối cùng, người hùng của hành tinh “La”-Anh..đã có bàn thắng thứ ba ở phút thứ 94 bằng một cú sút chìm từ một pha phối hợp tốt để kết thúc trận đấu với tỉ số 3-0. Đến giờ phút khi

khi trận đấu khép lại, mọi người như vỡ òa. Tiếng hò reo đến điếc cả tai có người còn chấp tay lại và cảm ơn trời phật nữa. Tổ cảm thấy mừng cho họ, nhìn họ như vừa được thoát ra khỏi cái xiềng xích đã bám lên người họ từ khi sinh ra vậy. Riêng mặt của ban tổ chức thì trông có vẻ rất tức tối, bạn Bạch tuộc và người thủ môn khổng lồ còn trông có vẻ như tức đến muốn phá nát cái sân banh này luôn rồi. Tổ cũng nhìn sang ông, ông cụ rơm rớm nước mắt rồi bảo tổ rằng nguyện vọng cả đời mà ông không dám mơ tới nay đã thành hiện thực rồi. Tổ muốn ngắm nhìn anh... nhiều hơn chút, dấu sao tổ vẫn muốn xem thần tượng mình đang phản ứng như nào.

Vừa nhìn xuống dưới sân đấu, anh ... đã quay về phía tổ rồi làm một động tác kỳ lạ. Bỗng nhiên tổ được nhắc bổng lên rồi dẫn đến chỗ anh. Thứ nhắc bổng tổ lên là một cái lông vũ và biết gì không, nó được chạy bằng pháp thuật đó. Đứng cạnh anh ấy tổ mới thấy anh ấy thật cao, cách tổ tận một khoảng to ơi là to. Anh chợt bế tổ lên cười thật tươi

- Cảm ơn em nhé
- Cảm ơn vì gì ạ?
- Vì đã cổ vũ anh lúc anh cảm thấy áp lực nhất đó cậu bé, em thật dũng cảm. Em có biết rằng em làm như thế em có thể sẽ gặp rắc rối nếu anh hôm nay không thắng chứ?
- Nhưng những đồng đội của anh khi chấp nhận đá cùng anh cũng sẽ thế mà, em chỉ nghĩ rằng anh thật tuyệt khi luôn theo đuổi công lý của bản thân thôi. Một ngày nào đó em sẽ trở nên giống anh, sau đó em mong em lại gặp được anh để khoe về điều đó.
- Haha, em nói hay lắm, anh mong rằng sau này anh sẽ gặp lại được em nhé!

Nói rồi tổ tạm biệt anh và chạy đi bởi Dejipe đã hối tổ vì chúng tổ

còn nhiều hành tinh khác cần được chinh phục.Ấy cơ mà tớ vẫn chưa xin thêm được vài cục thạch, chà vậy là tớ đã có lý do để có thể quay lại hành tinh này lần hai rồi đó.

Chương IV:

"S O L"

"Chào mừng bạn đã đến với hành tinh "Sol". Ở đây, bạn có thể chọn các câu chuyện có thật đã và đang diễn ra trên thế giới này. Bởi đây là hành tinh có thể nhìn thấy cuộc đời của một người mà bạn mong muốn, nhưng chỉ trên thế giới này thôi! Chúc bạn có một buổi xem phim vui vẻ!". - Lời nói của chiếc loa phát thanh tự phát khi có khách đến, bởi lẽ ở đây là một nơi rất được rất nhiều người dừng làm trạm nghỉ chân. Và chúng tớ cũng không ngoại lệ.

Hành tinh lần này tớ đến lại chỉ có một vài cái ghế và một chiếc tivi màn hình rộng, cũng như rạp chiếu phim đầy nhưng là ngoài trời, quy mô của nó cũng bé hơn rất nhiều. Trên bầu trời thì đúng chất tớ có thể nhìn thấy cả vũ trụ trước mắt. Khúc vỹ dạ vang lên trước khi vào phim, nó da diết và thật ngân nga. Tớ đã quyết định xem cuộc đời của một người mà tớ rất ngưỡng mộ, một phần là tò mò một phần cũng là niềm tự hào và động lực để tớ có thể chạm lấy ước mơ. Đó là Mary Jane (nhân vật hư cấu mà tác giả tự tạo ra) - một con người rất thành công trên con đường đi của chính mình. Cô ấy là người tớ làm gương để học hỏi. Ngay lúc ấy, chiếc âm thanh quen thuộc vang lên:

- Ping, bạn đã quyết định lựa chọn Mary Jane. Bạn đã chắc chắn chưa? Hãy nhấn "Đồng ý" hoặc "Từ chối" nhé!

Tớ suy nghĩ lần nữa, trong đầu vẫn là cô ấy, tớ đã ấn ngay vào nút "Đồng ý". Cuộn phim cũng vội mở màn cho quãng đường được đo

bằng đơn vị thời gian của cô. Cái mở đầu của bộ phim cũng thật ngộ nghĩnh, bởi đó là lúc Mary được sinh ra.

Với cái đầu đỏ hỏn mà mẹ cô đã tạo ra đã khiến cô nổi bật từ nhỏ vì màu đỏ khời của mái tóc - cái màu mà chỉ cần ta nhìn thấy đốm lửa lập lòe ánh hồng. Khoảnh khắc cô chào đời chính là do một thiên sứ đã phái người cho một tiên nữ giáng trần vào bào thai của mẹ Mary Jane hiện tại. Vậy nên điều mà thiên sứ mong muốn là: "Đứa trẻ này phải sống thật khỏe mạnh và hạnh phúc, tương lai đứa trẻ ấy sẽ là người có tầm ảnh hưởng sâu sắc đến người khác. Tuy hoàn cảnh gia đình rất khó khăn nhưng cũng chính đứa trẻ này sẽ mang lại niềm lành đến mọi người. Sống thật tuyệt vời nhé Mary Jane của ta!". Dứt lời vị thiên sứ ấy đã chìm vào làn sương mờ ảo quay về xứ gọi là Thiên Đường.

[3 tuổi - Đỏ]

- M..ẹ ời mẹ... ời!.

Mary Jane tập tành nói được những chữ cái đầu tiên, tay giờ hai ngón tạo chữ V nhỏ xíu và cả việc cô đã đi được bằng hai chân của mình. Như một sự khởi đầu tất cả, cuộc sống của cô dần hiện diện những nét vẽ màu cuộc sống. Gia đình Mary không giàu như bao người, đồ chơi cô có cũng chỉ có con búp bê đã cũ của chị gái, ngôi nhà xập xệ với các nội thất truyền thống. Tuy thế nhưng thành viên trong gia đình luôn luôn vui vẻ và hòa thuận. Giờ đây có thêm cô bé 3 tuổi này khiến mọi người ai nấy cũng cười tít cả mắt. Năm 3 tuổi vậy đó, cô bé gái ấy chỉ biết cười, mộng mơ suy nghĩ những điều cỏn con, nghịch phá mọi thứ cô thấy. Và tất thấy, niềm yêu thích màu sắc "hoa lá học" cũng xuất phát từ đây. Khoảng thời gian sau, Mary dưới sự giáo dục của gia đình và học hỏi được nhiều

điều từ thế giới xung quanh, cô đã học được ngoại ngữ mình yêu thích - Tiếng Anh hay English. Nói cách khác, sự đánh dấu mốc nhỏ của cô trong cuộc đời.

[7 tuổi - Xanh dương]

Mấy chốc Mary đã 7 tuổi, gương mặt ngây ngô của một bé gái mới lớn nhìn thật đáng yêu. Mái tóc đỏ ánh kia tựa ngả sang hồng, là sự chuyển giao giữa hai màu tạo cho em sự khác biệt. Con số bảy - cô phải đến trường học - một nơi tuyệt vời để tiếp xúc với nhiều điều thú vị hơn. Cô được tập đọc, tập hát, tập tính toán và cả những hoạt động ngoại khóa với bạn bè nữa. Cô nhiều bạn lắm, ắt là vì cô đã ra ngoài nhiều hơn, nhìn thấy bầu trời bao la xanh tươi hơn. Đánh dấu mốc ở lúc bảy tuổi, cô đã được gặp các vị thầy giáo, cô giáo mà mình ngưỡng mộ. Học hỏi từ họ và lấy thêm được nữa kinh nghiệm cho bản thân. Nếu các bạn kia thường vui vẻ ham chơi, gia đình khá giả cũng thật thích nhưng cô luôn biết hoàn cảnh gia đình. Vậy nên cô luôn suy nghĩ kỹ trước khi nói với bố mẹ, hoặc là im lặng và làm thôi. Sự im lặng bí mật của cô dần trở thành một bản tính nhanh trí, tất yếu tất thắng của cô sau này!

[12 tuổi - Vàng]

Lần đầu cô biết cảm nắng một người con trai, say mê họ và dần đắm chìm trong màu nắng ấy. Trải qua và thấu hiểu, suốt quá trình thích chàng trai ấy, cô đã biết đến được thì ra tình yêu học đường là như vậy. Nhưng thật chẳng may thay, bạn thân cô cũng thích chàng trai ấy. Lớp học thì không bao giờ hoà thuận cả, dù là chuyện gì thì tất sẽ có gây sự. Và giờ đây Mary lại là nạn nhân tiếp theo, cô vẫn không hiểu thích và yêu một người sẽ gây nên những điều như thế..tự hỏi và tự trách bản thân, cô nhận thấy thế giới này cũng thật đáng sợ. Cứ ngỡ sẽ được mọi người yêu quý, bây giờ lại thành một

mình cô và cậu bạn trai kia.

[17 tuổi - Xanh lá]

“Chúng tớ chia tay rồi!”

Không gì là mãi mãi, tình yêu tuổi học trò sẽ mãi là kỉ niệm đẹp. Mary Jane có thứ cô ấy muốn nhưng điều ngược lại là phải một khoảng thời gian rất lâu sau đó, cô mới biết đến thế nào là tình bạn thật sự. Cái ý tớ muốn nói là cô ấy trước khi chia tay đã dần ngấm hiểu được câu chuyện của bản thân mình và biết trân trọng lấy cuộc sống như tình bạn tớ đã gặp khi ở hành tinh có Hoa Hồng và Hướng Dương đã thể hiện rõ điều đó rồi. Nói về cái độ tuổi này, đây là cả sự chuyển giao của nhiều sự thay đổi. Mary chẳng còn là cô bé ngây ngô bảy tuổi hay là con người lần đầu biết cảm nắng một người mười hai tuổi, giờ cô đã trải qua nhiều khó khăn, thử thách và sự cố gắng, những xúc cảm của một cô gái tuổi thanh thiếu niên vốn phải có. Cô đạt được mục tiêu đậu vào ngôi trường danh giá cấp ba cách đây ba năm. Hơn nữa còn trở thành một người được cả học sinh cô tiếp xúc ngưỡng mộ. Biết là để trở thành người như vậy, đánh đổi nhiều thứ là đương nhiên. Phút chốc quãng thời gian đường đời của cô đã trải qua mười bảy năm có mặt trên thế giới này. Mục tiêu tiếp theo của cô ấy chính là giảng đường đại học quốc tế với trị giá học bổng cao. Mary Jane của lúc đó:

“Cố lên, tớ tin tưởng cậu làm được mà bản thân, cậu phải thật chăm chỉ, hết sức chăm chỉ!!”

[20 tuổi - Hồng]

Thẻ học sinh: Mary Jane

Khoá 2 ngành

Trường Đại học Quốc tế

“Giấy khen thưởng...”

Bao cố gắng công sức đan xen sự mài dũa bản thân, Mary đã trở thành một sinh viên ưu tú và đại diện trường tham gia biết bao cuộc thi lớn trong - ngoài nước. “Nếu các cậu không cố gắng, tới may mắn cũng sẽ chẳng mỉm cười với các cậu.”- Lời cô nói như lời động viên, là sự đe dọa ôm lấy các bạn đồng trang lứa của mình. Để có được như hiện tại, học hành, trao đổi và đam mê - hãy hành động, hãy theo đuổi, cô đã áp dụng nó và thành công. Tất nhiên không phải một lời nói, đây là cả một quá trình rất miệt mài mà cô đã gây dựng nên. Chính lúc này, các công việc cũng lần lượt đan nhau xếp vào hành trình dài của cô và mở đầu công cuộc kiếm tiền làm giàu để thực hiện ước mơ cô đã ấp ủ từ trước đó... “Bố mẹ mua đồ không phải nhìn giá”. Không nhất thiết giàu là sẽ thành công, dù có nghèo đi chăng nữa, có cố gắng có cơ hội và biết thời điểm bắt lấy chắc chắn ông trời sẽ không phủ đi năng lực của chính cô. Thời điểm thích hợp hơn nữa là chính dòng thời gian này, cô đã gặp được người mình yêu, trao cho họ sự tuyệt đẹp nhất.

Điều trước tiên, yêu bản thân!

[24 tuổi - Trắng]

Trắng - đúng, màu váy cưới. Chính xác hơn, cô mang lên mình chiếc đầm cưới xinh đẹp tuyệt trần và một đám cưới mà bao con người mơ ước. Một lần nữa, tiếng đàn giai điệu khúc vĩ dạ vang lên... Âm thanh của hạnh phúc, của sự bình yên, của cái ấm áp tình cảm. Thật tuyệt vời! Dấu mốc mà Mary tự hào nhất, đây là cô đã thành công thực hiện của ước mơ từ thời bé.. Bố mẹ đi mua đồ mà chẳng cần nhìn giá nữa. Bởi lẽ họ đã quá khổ sở, chi ly từng cắt từng đồng nhỏ để nuôi nấng một đứa con trưởng thành như bây giờ. Điều cô muốn làm nhất, yêu gia đình lớn và cả gia đình nhỏ của cô

nữa. Biết tương lai sẽ còn rất nhiều dự định mới, cuộc sống mới nhưng ngay bây giờ, điều cô mong muốn cũng đã được vẹn toàn. Nghe thật vui cũng thật mãn nguyện đến chạnh lòng...

Tới đây cuộn phim cũng đến hồi kết của nó, tớ vui lắm. Vui vì chính mình lại được xem cuộc đời của người mình yêu mến và kính trọng. Cô ấy đã thực hiện được ước mơ của mình, đồng cũng tớ cũng phải thực hiện ước mơ của chính tớ. Cuộc đời như màu sắc của tự nhiên, nó sẽ xuất hiện rồi đổi màu, màu nào cũng sẽ đẹp nếu ta biết trân trọng và biết ơn. Mãi trong dòng suy nghĩ bồi hồi, tiếng âm thanh quen thuộc lúc bắt đầu mà giờ kết thúc đây sao:

- Kính thông báo, đã kết thúc đã kết thúc. Mời bạn quay về đĩa bay để đến hành tinh tiếp theo. Chúng tôi chúc bạn sẽ đạt được ước mơ mà bản thân đặt ra nhé!

Chương V:

"MI"

“Tớ cũng mãi không quên cậu, Zaad ạ!” - Tớ cười thật to trên phi thuyền nhỏ mà cô nhóc bạn Dejipe đang lái. Vậy là chúng tớ đã đến bốn trạm dừng chân tại bốn hành tinh “nốt nhạc” rồi. Tớ của bây giờ học hỏi được nhiều thứ lắm. Giờ chỉ mới là nửa chặng đường đi thôi, cùng nhau ta lại khám phá tiếp! Hành tinh sắp tới đây là hành tinh “Mi” - nốt âm hưởng nhạc thường xuất hiện phần lớn trong các bài nhạc.

- Nè Triệu, hành tinh “Mi” là nhà tớ đấy! Tớ cũng rất bất ngờ vì đây là chuyến đầu tiên tớ chở một người lạ khác chúng tớ tới hành tinh này.
- Vậy hả?
- Yah, đúng rồi. Cậu thật may mắn đấy!
- Hihi..vậy thì cùng đi thôi

Chiếc đĩa bay phóng với tốc độ nhanh nhất có thể, đã đến nơi. Quang cảnh nơi này đẹp thật đấy, đường bộ giống hệt như Trái Đất nên tớ đã rất nhanh chóng thích nghi với môi trường. Đi đi lại lại, chạy nhảy xung quanh đâu đâu cũng là vui, thằng bé ngỗ nghịch có cơ hội quậy phá rồi. Như trực giác mách bảo tớ, đằng xa kia tớ thấy một anh chàng trạc tuổi như mấy anh chị lớn lớn học cấp ba ở thế giới tớ ấy. Anh ấy đang khóc, chắc là buồn chuyện gì đó nhỉ. Tớ nghĩ mình nên tới hỏi một phen thôi, đầu nghĩ là chân nhanh tức tốc đến. Tớ nhỏ giọng: “Anh ơi, anh có chuyện gì đấy ạ, tại sao

anh lại khóc?”. Anh ấy trả lời cộc lốc lắm: “Ừ, không có gì.” Tổ đã bị đơ vì chưa bao giờ tổ bị người lạ trả lời trông không vậy luôn. Đặc biệt là người lớn tuổi hơn nữa cơ. Giờ thì nhìn mặt anh ấy một chút, anh có nét giống Dejipe lắm. Nghĩ tới đây thôi, cô nàng kia cũng chạy tới, thì ra cô đang tìm anh mình. Anh ấy - người trả lời trông kia lại chính là anh cô. Tổ lại càng bất ngờ thêm. Dejipe kéo tổ ra công viên gần đó, kể lại cho tổ nghe về vấn đề của anh mình rằng:

Anh ấy trước đây luôn cười đùa vui vẻ, bây giờ ngày nào cũng u sầu chẳng cười nổi mà còn khóc rất nhiều. Anh là học sinh giỏi nhưng không phải đầu lớp, vậy nên cái bóng của người giỏi nhất lớp luôn gắn lên cho anh. Thầy cô mà anh theo học luôn nói rằng tại sao anh vẫn không thể dành thứ hạng nhất, thật là đáng chê trách. Khoảnh khắc lúc ấy anh tổ như hoàn toàn mất đi bản thể vui tươi của bản thân. Anh ấy ngoài đi học ra, về nhà cũng chỉ ngồi vào bàn học, luôn đặt ra những mục tiêu vô lý - cụ thể ở hiện tại nó lại chẳng thực hiện được... Anh áp đặt cuộc sống của mình vào khuôn khổ, không đi chơi, không giao tiếp, chỉ học! Dần dần anh tổ đã chẳng thể giao tiếp với mọi người một cách tự nhiên. Chính cậu cũng đã nói chuyện với anh tổ. Không nhiều nhưng nó cũng hiện lên một phần con người anh ở hiện tại. Tổ đang tìm rất nhiều giải pháp để khiến anh không như thế nữa.

- “Thì ra là vậy!”- Tổ nói nhỏ mà lòng như bị ngùi đi những cảm xúc vui tươi trước đó.
- Tổ chắc chắn có cách khiến anh cậu vui hơn. Thời gian ở hành tinh này sẽ lâu hơn các hành tinh khác nên tổ sẽ áp dụng những cách theo kinh nghiệm tổ biết khi chứng kiến và học hỏi từ nhiều nơi.

- Tớ đồng dạc với cô bạn đồng hành cùng tớ trong suốt quãng đường khám phá.

Anh cậu ấy luôn hành động như thể một người mờ nhạt trong dòng người vội vã kia, im lặng đến đáng sợ, tớ luôn dõi theo cho tới khi anh ngủ. Chiếc phòng riêng tư lúc nào cũng bị khoá trái cửa. Và cũng là lúc anh ngủ, mình đã nảy ra một ý định táo bạo, leo cửa sổ vào phòng anh. Nào suy nghĩ thì cái chân cũng bước đi. Không hẳn là nguy hiểm nhưng nếu tớ chỉ cần sai sót nhỏ chắc chắn tớ sẽ tiêu đời. Nhìn con đường từ đây tới cửa sổ kia, làm sao tớ có thể qua được. Nhưng một nguồn động lực nào đó đã tiếp sức cho tớ. À vâng! Tớ đã vượt cạn thành công. Trước mặt tớ bây giờ là cái cửa sổ rồi. Tớ len lén đi vào, mò xung quanh xem thử có gì có thể hữu dụng không? Gần như lục tung cái phòng chẳng có gì có ích cho tớ.. cho tới khi tớ nhìn thấy cuốn nhật ký của anh ấy. Những dòng văn cả những trang giấy đều là những lời anh chẳng nói thành lời, những lời khuất mắt, và cả những mục tiêu quá to lớn bỗng hoá thành áp lực mà anh tự tạo ra. Thì ra ở cái độ tuổi này có nhiều thứ diễn ra như vậy! Anh đã mắc bệnh tâm lý tự lúc nào đó trước đây mất rồi. Những dòng văn tiếp theo lại là những câu chuyện anh tự bịa ra, hay đúng hơn các nhà tâm lí học gọi nó là Overthinking - một hội chứng suy nghĩ quá nhiều gây ảnh hưởng tâm lý. Tìm ra được nguyên nhân, tớ vui lắm bởi tớ đã nhìn thấy được điều mà anh đang mắc phải. “Mình phải tìm Dejipe ngay thôi!” ,chiếc suy nghĩ xoẹt ngang qua não khiến tớ phải thực hiện điều đó thật nhanh.

Quay trở lại hoàn cảnh éo le, lần nữa tớ lại phải chui ra cửa sổ ấy sao, thôi thì trước tiên chép lại những ý chính về tình trạng của anh vào giấy để cô bạn của tớ có thể hiểu. Khi viết xong, tớ vội để gọn

quyển nhật ký vào chỗ cũ và âm thầm bước ra như một tên siêu trộm thực thụ. Và vâng, điều xui rủi cũng đến, khoảnh khắc vừa bước ra khỏi cửa sổ, tớ đã không may bị trượt chân xuống vách tường. Cứ nghĩ bản thân sẽ chầu trời nhưng không, Dejipe đã đứng đó từ trước và xem từng nhất cử nhất động của tớ, và.. cậu ấy đã cứu tớ khỏi nguy hiểm lúc đó.

- T..ó cảm... ơ..n..n ... - chiếc giọng nói run lẩy bẩy nhưng thật may mắn
- Không có gì, cậu chắc biết được điều gì đó, nói tớ được không?
- Đ..ược... th..ôi!

Tớ đưa tờ giấy mình ghi chép cẩn thận cho cậu ấy đọc, chắc giờ cậu cũng đã hiểu được nguyên nhân tại sao rồi. Cũng chính lúc ấy tụi tớ đã cười rất tươi, tớ vui vì mình được cứu và lập cả công lớn. Còn Dejipe, cậu vui vì đã tìm thấy nguyên do của mọi chuyện. Thời điểm ấy, âm thanh của tiếng gió kèm tiếng ca của bầu trời cũng không thể nào đo được với tiếng cười vang của chúng tớ. Màn đêm chính thức đỉnh điểm và tụi tớ sẽ phải thiếp mất đi.

Trời sáng ngày tiếp theo, chúng tớ quyết định mỗi ngày sẽ luôn thay phiên nhau theo sát anh và tâm sự với anh cho bằng được. Những lần đầu tiên đều rất khó tiếp cận nhưng những ngày sau đó, vì sự kiên trì có một không hai của tụi tớ nên anh cậu đã dần mở lòng hơn một chút rồi. Thêm về sau, tâm trạng anh có vẻ tiến triển, thần sắc mặt cũng ổn định hơn anh của ngày hôm qua một chút ít. Cuộc sống của anh ngày một yêu đời và quay về thực tại, cũng là thời gian này tớ cũng tập nhìn lại bản thân. Giờ đây anh cậu đã quay về làm một người vui vẻ, đặt mục tiêu nhưng không quá áp lực. Thì ra vấn đề được giải quyết chính là người tâm sự, trò chuyện và thấu hiểu được cảm xúc của anh. Anh cũng không còn bị núp dưới cái bóng ấy nữa, anh nhận ra khi con người tỉnh táo thì

mới đem lại năng suất hiệu quả cao được. Niềm vui đầu tiên anh báo cho gia đình đây là:

- Mọi người ơi, con đã đứng vị thứ nhất lớp rồi!

Anh ấy cảm ơn tổ rồi rít, tiện tay lôi trong cặp ra một cái huy chương anh yêu thích nhất trong lần thi giành giải hành tinh và đưa nó cho tổ. Anh ấy bảo đây là quà cảm ơn cũng là chút tấm lòng nhỏ khi tổ và Dejipe đã chữa khỏi được bệnh tâm lí cho anh. Giờ đây một lần nữa, tổ lại làm nên một chuyện có ích trên hành trình mình đi qua, và tất thấy lòng lân lân những cảm xúc dâng trào. Quay về chiếc phi thuyền đĩa bay, từ xa xăm kia vẫn là hình bóng của những người dân của hành tinh ấy đang vẫy tay chào. Và.. Dejipe thủ thỉ với tổ rằng: “Cảm ơn cậu nhé, cậu là người bạn Trái Đất đầu tiên của tớ đây!”.

Áp lực không là vấn đề quá lớn vì khi có nó ta mới biết đưa bản thân vào khuôn khổ kỷ luật để phát triển. Nhưng cũng áp lực ấy nếu ta nghĩ sai cách tự khắc sẽ trở thành một cái xiềng xích trói buộc bản thân mình. Vậy nên điều ta cần làm chính là thay đổi cái nhìn mới về cuộc sống. Dù là chuyện tiêu cực, hãy suy nghĩ nó một cách tích cực và đưa hướng giải quyết. Học tập hay công việc cũng vậy, chúng ta nên nhớ rằng mỗi chúng ta sẽ luôn có những người bạn tâm sự. Còn việc chọn họ và bạn mở tấm lòng hay không thì là quyết định của chính bạn. Thế giới này muôn màu muôn sắc và đừng để những điều như thế làm cản đường lấy bạn. Thế nhé, chúng tớ lại phải di chuyển đi đến hành tinh khác rồi. Tạm biệt!

Chương VI:

" R Ê "

Sau một chuyến hành trình tưởng chừng như cách vài nghìn năm ánh sáng, Triệu cuối cùng cũng đáp đến một hành tinh tên là Triệu uể oải bước ra khỏi phi thuyền sau một giấc ngủ dài, nhìn xung quanh: “Oa, hành tinh này giống với Trái Đất nơi mình sinh sống quá! Và cũng có... con người?”. Triệu khó hiểu, hành tinh này dường như tương đồng với Trái Đất đến 90%, ngoại trừ việc... nơi này có vẻ khá hoang tàn? Xung quanh tối đen như mực, chỉ có ánh sáng lập loè từ những chiếc đèn đường dường như sắp cháy bóng, trên đường thì lác đác vài người, người thì tay cầm tiền hay thứ gì đó giá trị, nhoe nhoẹt miệng cười khoái chí như vừa thu được chiến lợi phẩm, người thì ngồi bên vệ đường khóc oang lên “Tôi mất cả rồi!”.

Triệu ngơ ngẩn đi xung quanh khám phá bỗng dưng có vài người lạ đến tiếp cận cậu. Mặt của họ trông khá sáng sủa nhưng có phần nào đó thủ đoạn, tay cầm một xấp tài liệu gì đó, họ nói: “Này cậu nhóc, gia đình cậu ổn chứ, cậu muốn chúng tôi giúp đỡ không? Chỉ cần cậu kí rõ họ tên ra đây, công ty chúng tôi sẽ giúp đỡ hết mình”. Nói xong mấy tên kia nhoe nhoẹt miệng cười khà khà. Triệu lắc đầu từ chối, bỗng trực giác mách bảo có gì đó không ổn, cậu liếc nhìn thấy một vài tên đang lục gì đó trong túi của họ, bỗng họ rút vũ khí ra, gằn giọng: “Oắt con, giờ mày kí hoặc mày bỏ mạng ngay tại đây!”. Triệu sợ hãi quay đầu bỏ chạy, đám côn đồ kia đuổi theo

theo cậu. Chạy một hồi lâu, khi tầm nhìn của những tên côn đồ bị khuất bởi một ngã rẽ, cậu nhanh chóng nhảy vào một bụi cây gần đó.

Lấp ló ra ngoài chúng kiến đám côn đồ đáng sợ kia đã mất dấu mình, cậu thở phào nhẹ nhõm, bỗng bị một vỗ vai từ ai đó làm cậu giật mình nhưng phải cắn răn không dám hét lên vì sợ đám người kia sẽ phát hiện ra cậu ở đây. Cậu từ từ quay lưng lại, đó là một bạn nam, nhìn cậu ấy có vẻ như là người ở đây. Cậu ấy trông có vẻ trạc tuổi Triệu . Triệu với gương mặt vừa sợ hãi vừa khó hiểu nhìn cậu trai kia, ừ ồ

- Cậu...cậu là?
- Zaad Basilviggo, cứ gọi tớ là Zaad là được, tớ sinh ra ở đây nhưng không thuộc về nơi này, còn cậu? Trông cậu ăn mặc có vẻ kì quái, nhưng thú vị, cậu từ đâu rơi xuống đây? - Zaad thích thú hỏi
- - Ừm... chào Zaad, tớ là Triệu, đến từ Trái Đất... Nhưng mà trước tiên cho tớ hỏi, chuyện gì xảy ra với hành tinh của cậu vậy?
- - Bảo sao trông cậu hoang mang thế... hành tinh này đang trở nên lụi tàn vì người dân ở đây đâm đạp lên nhau mà sống, họ tìm đủ mọi cách để được hưởng lợi mà không cần phải cố gắng, giành giật miếng cơm manh áo của nhau.

Zaad ngao ngán kể lại những đặc điểm ở trên hành tinh này, Triệu vừa lắng nghe vừa đảo mắt nhìn xung quanh vì cậu vẫn còn ám ảnh cảnh vừa nãy mình bị truy đuổi bởi một đám côn đồ.

- - Gia đình tớ cũng thế bố mẹ và chị tớ cũng là nạn nhân của những người thực dụng kia, bọn nó lợi dụng gia đình tớ xong giờ bắt họ phải làm việc trả nợ, tớ thì bố mẹ bảo đi tìm một nơi

tốt hơn để sống, nhưng tớ không thể đi, gia đình tớ còn ở đây, tớ phải cứu họ - Zaad nói

- Tớ rất tiếc... tớ mong tớ có thể giúp cậu
- Đôi mắt đượm buồn của Zaad bỗng trở nên long lanh, miệng mỉm cười như loé lên được một tia hy vọng nào đó. Zaad nói:
- Thật ra tớ đang lên kế hoạch đột nhập vào toà thị chính của thành phố, dùng loa báo hiệu ở đó để làm một bài diễn văn thay đổi nơi đây
- Ý kiến hay!
- Nhưng có chút khúc mắc, phía trong toà thị chính rất nhiều người giai cấp quyền quý, họ lên được đó là nhờ hành động bất chấp đạo đức, phép tắc thông thường, để đạt được những vị trí trong đó. Nên nếu tớ đem bài diễn văn của tớ vào, họ sẽ không đồng ý, có khi còn bắt tớ vì đã tố cáo hành động của họ nữa...

Triệu nhìn lên trời một hồi lâu, bỗng chợt ra một ý kiến, thì thầm vào tai Zaad.

Đêm hôm đó, họ leo rào để đột nhập vào toà thị chính. Nơi đây có lính gác 24/7, sơ suất một chút thôi thì kế hoạch của họ sẽ bị vỡ lẽ ngay. Cả hai rón rén đẩy chân nhau chui qua cửa sổ của nhà vệ sinh, thành công lén được vào trong. Rồi cùng nhau đi tìm phòng phát thanh. Cứ ngỡ như kế hoạch sẽ thành công, nhưng khi Zaad đang dùng cây cài tóc để cố bẻ khoá phòng phát thanh thì bên phía bên kia dãy hành lang đang có tiếng người đi tới. Triệu hoảng hốt:

- Hình như đang có người đi tới, giờ chúng ta phải làm sao?
- Nghe này, tớ sắp bẻ được khoá rồi, tớ bẻ xong sẽ đi đánh lạc hướng đám người kia, việc của cậu là hoàn thành kế hoạch của chúng ta, được chứ?

Tuy đang rất hoảng loạn, nhưng vì ánh mắt kiên quyết của Zaad làm cho Triệu cảm thấy được truyền thêm lửa vào người, cậu gật đầu “Được!”.

Thế rồi khoá cũng đã bẻ thành công, tiếng người ngày càng đến gần, nghe đâu chỉ vài chục mét nữa là cả 2 bên sẽ chạm mặt nhau. Triệu nhanh chóng vào phòng phát thanh, khoá trái cửa, dùng sức lực của một cậu bé 8 tuổi để đẩy những chiếc ghế, bàn, tủ lại để chặn cửa. Zaad sau khi nghe tiếng tách từ tiếng khoá phía bên kia cánh cửa, cậu vội vã chạy đến gần đám kia để chuẩn bị cho trò chơi đuổi bắt.

Thì ra là đám lính canh đang tuần tra đêm, tụi nó phát hiện Zaad đang đứng trước mặt, gần giọng:

- Nhóc con! Mà làm gì ở đây!?

Sau khi bị phát hiện, Zaad dùng hết sức lực của mình, chạy để kéo đám lính canh đi xa khỏi phòng phát thanh

- Nghe rõ! Phát hiện kẻ đột nhập ở tầng 2. Nhắc lại, kẻ đột nhập ở tầng 2! - Tên lính canh to con nhất hét vào bộ đàm

Bên này, khi Triệu nghe những tiếng bước chân kia đã đi xa, cậu bắt đầu đi tìm các công tắc để bật nguồn, nhưng có đầy bao nhiêu nút thì micro chẳng hoạt động, cậu nhìn ra phía sau, thấy toàn bộ dây cắm của hệ thống micro đã bị tháo ra. Cậu hốt hoảng lục trong các ngăn bàn, ngăn tủ may mắn tìm ra được cuốn sách hướng dẫn... dày như cuốn từ điển. Zaad vừa chạy vừa cầu nguyện Triệu hãy nhanh lên, vì sức của một đứa trẻ không thể nào bằng những tên lính gác to lớn kia được, nhưng may mắn cơ thể của cậu nhỏ bé nên dễ dàng luồn lách, có thể kéo thêm chút thời gian cho Triệu. Trong phòng phát thanh, Triệu cặm cụi vừa xem sách hướng dẫn vừa cắm dây làm sao cho đúng với bộ máy của nó, đây là lần đầu tiên cậu tập trung làm một cái gì như thế, một thử thách mới của Triệu.

Sau 15 phút, Triệu cũng thành công khởi động được micro. Bên

kia đập cửa: “Nhóc con, mày không mở cửa ra thì đừng trách tao!”. Sau đó chiếc cửa bị đá văng ra, Zaad ngã lăn nhào ra đất, tên lính gác với vẻ mặt hung tợn nắm cổ áo xách cậu lên: “Mày sẽ không sống được đâu”. Đúng lúc đó những chiếc loa báo động được gắn quanh thành phố phát lên giọng nói của Triệu:

- Xin chào tất cả mọi người hiện đang sinh sống trên hành tinh ..., tôi là một cậu bé du hành đến từ một hành tinh khác. Khi đến đây, tôi vô tình làm quen được một người và người bạn ấy cho tôi biết về lối sống của người dân của hành tinh ... hiện nay. Có lẽ đa số mọi người thực sự không nhận ra, vì ai cũng cư xử như nhau, đặt giá trị và lợi ích bản thân mình lên trước tiên mà quên mất mình đang mà đạp lên sự sống của một cá nhân nào đó mà họ còn cả một tương lai phía trước. Mọi người nhìn lại xem, sống như vậy mọi người có thực sự cảm thấy hạnh phúc không? Có cảm thấy tự hào không? Hay chỉ cô đơn trong chính cái hư danh mà chẳng ai thêm công nhận tới...

Đang nói thì bỗng dừng bên ngoài có tiếng đập cửa: “Mày là ai? Ngừng bài phát biểu nhảm nhí và bước ra khỏi nhà của tao ngay, còn không thì... thì... đừng trách tao!”. Người kia gần giọng đe dọa Triệu, cậu đoán đó là tên thị trưởng của nơi đây, người mà biến cả hành tinh xinh đẹp này trở nên tồi tàn. Cậu không chần chừ mà hoàn thành xong bài phát biểu của mình.

- Mọi người có đang nhận ra hành tinh ... đang chết dần vì quá vô tâm với nhau không? Nếu tiếp tục để tình trạng này diễn ra, mọi người đều sụp đổ dưới tay tên thị trưởng mưu mô xảo quyệt này thôi. Đã đến lúc phải thay đổi, cùng chung tay cho một cuộc sống tốt hơn nào!”

Bài diễn văn kết thúc, mọi thứ đều im lặng tên thị trưởng phía ngoài cũng ngừng đập cửa, cười khoái chí: “Mày thấy chưa?

Không một ai quan tâm”. Chưa dứt lời, bên ngoài xôn xao tiếng của rất nhiều người “Đúng, tôi cũng từng là nạn nhân của tên thị trưởng”, “Gã ta đã ép tôi tới con đường trở thành người xấu này”, “tên thị trưởng kia hãy dừng ham lợi mà quan tâm đến cảm xúc của người khác đi” “Bãi nhiệm, bãi nhiệm,..”. Triệu nhìn ra ngoài cửa sổ, rất nhiều người dân ở đây đã đến đây biểu tình, có vẻ họ đã chịu khổ quá lâu rồi, hoặc không thích sống theo lối sống hèn nhát đó nữa, nên mới đồng lòng đến đây để biểu tình. Trên tầng thượng, Zaad nhìn đoàn người biểu tình phía dưới, không kìm nén mà rơi được nước mắt, có vẻ như rất lâu rồi, cậu mới thấy được cảnh toàn dân đoàn kết như vậy.

Sau tất cả mọi chuyện, tên thị trưởng bị người dân bãi nhiệm, đày đọa vào ngục để ăn năn sám hối, người dân nơi đây cùng nhau thiết lập và đổi mới lại hành tinh ..., người người nhà nhà giúp đỡ nhau, người nhiều thì cho người thiếu. Gia đình của Zaad cũng được chủ nợ thả ra, ngoài ra còn cung cấp thêm một khoản để cho họ đủ sinh sống, làm lại từ đầu. Với những cách thể hiện đó, có vẻ như họ đã muốn thay đổi cuộc sống thực dụng kia từ lâu rồi, nhưng có vẻ họ chưa có cơ hội để sửa chữa.

Chỉ trong vài tiếng, hành tinh ... trở nên tấp nập, ngập tràn tiếng cười nói, quan tâm, hỏi han của mọi người. Triệu đang ngắm đứng hành tinh này thay đổi theo từng phút thì bỗng có một bàn tay đập lên vai cậu:

- Xin chào người hùng của hành tinh ... - Không ai xa lạ, đó chính là Zaad và... gia đình của cậu ấy?
- Cháu chào cô chú ạ - Triệu cúi gập người rồi nhìn sang phía Zaad - Đâu có! Tất cả là nhờ bài phát biểu của cậu, tớ chỉ là người thể hiện nó thôi, người hùng thật sự chính là cậu mới phải-

Chưa kịp dứt câu, từ đằng xa vang lên tiếng động cơ quen thuộc
“Này Triệu! Cùng nhau khám phá hành tinh mới thôi, tớ sẵn sàng rồi”. Triệu quay lại gật đầu một cái thật mạnh rồi quay sang ôm Zaad: “Tớ phải đi rồi, nếu có cơ hội tớ sẽ quay lại, đừng quên tớ nhé”. Nói xong Triệu quay lại nhảy phóc lên phi thuyền ..., bắt đầu cuộc hành trình tiếp theo. Ở dưới này Zaad nhìn theo phi thuyền của Triệu dần biến mất vào khoảng trời không, nhoẻn miệng cười: “Mãi mãi không quên”

Chương VII:

"D O L"

Chiếc đĩa bay đi xa dần, nó lướt qua các hành tinh và dừng ở đó mỗi nơi một chút. Cái sự dừng ấy đã từng phút đúc kết cho tớ nhiều câu chuyện mà mình tự nhìn thấy và cảm nhận. Tiếp tới đây sẽ là một hành tinh của nốt trầm nhất - vâng, chính là nốt “Do”, âm hưởng buồn nhất của bài. Vì có lẽ chỉ mình nó vang như âm thanh của tiếng vọng dưới con hẻm sâu thẳm mà chỉ một luồng ánh sáng có thể lọt qua. Nhìn sang Dejipe, cô bạn đã ngủ tự lúc nào, giờ chỉ còn mỗi mình tớ còn thức...

Đành chớp mắt vậy..- rồi vội nhắm mắt lại để nghỉ ngơi.

[Tỷ năm ánh sáng trôi qua]

Hành tinh này cũng là nơi xa nhất tớ đi, bởi kể cả khi tớ choàng tỉnh mắt dậy vẫn thấy nó giống như hạt bi tớ hay bắn khi chơi với bạn bè. Nhìn ngắm thế giới quan trong mắt tớ, chiếc đĩa bay to lớn này đã đến gần hơn tới “Do”. Hành tinh này bỗng chốc giống Trái Đất đến lạ thường, tớ dụi mắt đi dụi mắt lại vẫn thấy rất giống. Lòng chợt vui, bản thân đã quay trở về nhà rồi sao nhưng... cũng thật buồn vì mình lại phải chia tay đi chiếc “phi thuyền” kể cả cô bạn mình rất yêu quý đã đồng hành của mình nữa. Đoạn đẩy máy vừa đáp, tớ phi vội xuống dưới thảm cỏ xanh rồi phóng tốc ký về nhà. Tớ còn chẳng thèm mảy may quay lại nói Dejipe một câu!

Tác giả: Dừng lại chút các bạn đọc của tôi. Chắc là cậu bạn đây đã quên điều mình cần làm hoặc ắt hẳn suy nghĩ của một thằng bé 8 tuổi nghịch phá đồ đạc chỉ là chạy thật nhanh về nhà để kể với gia đình chuyến đi mình được trải nghiệm. Nhưng cậu ấy không biết rằng Dejipe muốn nói với cậu đây cũng chỉ mới là hành tinh để nghỉ chân mà thôi và nó cũng là hành tinh cuối cùng khép lại chuyến đi này. Thật bất ngờ, các bạn hãy cùng tôi cảm nhận nhé! Tôi chỉ bật mí nho nhỏ cậu bạn đây sẽ gặp mình của tương lai đấy.

[Trở lại Triệu]

Tố chạy đúng trên con đường cũ mà tố hay đi học để về nhà. Vẫn là căn nhà ấy, vị trí ấy và không thay đổi gì cả nhưng mà điều lạ thay cứ thấy thời gian nơi đây trôi nhanh đến lạ. Thay vì một ngày 24 tiếng thì nơi đây lại chỉ 12 tiếng thôi và nhìn xung quanh có những ông bà cụ già lắm, nhìn cũng hẳn sống rất thọ đây mà. Tố bước vào căn nhà quen thuộc, không có một ai hết - chắc gia đình mọi người cũng đi làm rồi vì giờ vẫn còn thuộc quy định hành chính. Thế là tố quyết định từ từ đi lên căn phòng ngủ của mình, mở cánh cửa “Két..t” Tố thấy... một anh trai có nét mặt giống mình còn ngồi ngay trên bàn học mình hay ngồi. Tố đã làm một điều hơi ngu ngốc, đấy tố đã nhảy lên và đánh lộn với anh ấy. Có thể nói cuộc cãi vã lớn đã xảy ra và cái kết cho cả hai. Cho tố và tố cả tố năm mười tám tuổi.

- 8 - Anh là ai, sao anh lại ngồi lên ghế của em. Đi ra xemmm...
- 18 - Ai đây... chỗ ngồi này của anh đó giờ mà??
- 8 - Không! Chính xác nó là chỗ của em, đã, đang và sẽ.
- 18 - Ồm (Nhìn vào gương mặt của nhóc ngớ ngẩn kia) ...Ồ em là..l..à anh đấy.
- 8 - Anh bị khùng à? Sao em lại là anh?!
- 18 - Đây này! (chìa cái ảnh lúc anh còn nhỏ) - chính là em rồi.
- 8 - (Ngắc người) Ồ vậy, em là anh của quá khứ và anh là em của tương lai sao ạ?
- 18 - Đúng rồi, anh cũng bất ngờ lắm. Nhưng chúng ta là bản thể của đối phương.
- 8 - Vậy đây là hành tinh gì vậy anh ơi?
- 18 - Đây, không cần xưng anh em đâu. Vì tớ thích cậu tớ hơn, sẽ thoải mái hơn nếu được nói chuyện với chính mình. Còn về lại câu hỏi của cậu, theo tớ nghĩ thì đây là Trái Đất thôi nhưng khi thấy cậu sự hiện diện của cậu thì đây chính là hành tinh của tương lai. Theo nghiên cứu Google tớ nhận thấy là một hành tinh khác trong vũ trụ đang song hành với hành tinh của cậu. Cứ cho đây là Hành tinh Dol đi - tớ nghe mẹ nói vậy.
- 8 - Ồ,,, ra là vậy, ra là em.. à không, tớ đang ở hành tinh tương lai sao, thật tuyệt vời!
- 18 - Cũng không hẳn, nhưng trước hết hãy vui đi - khi có thể.
- 8 - Yep sir broo
- 18 - (Cười phì) Sao, nơi nào đưa cậu đến đây, kể tớ nghe đi ...

Và tớ đã kể cho tớ - Triệu năm 18 tuổi về suốt hành trình mà mình đã và đang đi qua. Tớ không biết tại sao nhưng người ở trước mặt đang tâm sự thật sự rất quen thuộc. Và nó cũng thân thuộc nữa, chắc có lẽ vì đây sẽ là tớ của tương lai.

Tố kể nhiều lắm, từ câu chuyện gặp được Dejipe rồi là du ngoạn khắp hành tinh nơi những câu chuyện bắt đầu và không hồi kết như Hoa Hồng và Hướng Dương, cả người tố ngưỡng mộ - Mary Jane hay việc tố bắt gặp người bạn Zaad, anh ruột của cô bạn lái đĩa bay.. vân vân và mây mây rồi đến nơi đây, tố gặp được anh chàng năm mười tám này nữa. Kể không biết khi nào mới là kết nữa, và điều tất thấy cậu ấy đã cười. Tố xin phép được dùng cậu với mình lúc lớn. Có thể cậu ấy đang vui vì ít nhất tố của bây giờ có thể cười đùa vui vẻ, một cách ngây ngô trong sáng. Cậu ấy trưởng thành hơn tố nhiều, phong cách quần áo cũng trông thật “người lớn” làm sao!

Dẫu sao ở hiện tại, tố cảm thấy biết ơn vì đã biết đến một hành tinh với sự tồn tại đặc biệt này. Tụi tố đã cười rất to với nhau, như hai người bạn già lần đầu gặp và không biết lần sau có dịp ngồi tâm sự vậy không. À, cậu ấy cũng kể rất nhiều, kể về cuộc sống của sự thay đổi, là những quyết định của bản thân hay là nỗi buồn, những cảm xúc giấu kín nơi thâm tâm. À đúng rồi, tố còn cảm thấy tò mò một điều nữa. Đây là gia đình, nếu lúc là tố bây giờ thì gia đình với ba mẹ anh chị em này và chú chó đen thui lui hay trêu đùa nữa cơ. Không biết ở thế giới này, có gì đã thay đổi. Tố tự hỏi lấy cậu ấy và cậu nói rằng mọi thứ rất ổn, nhưng một thành viên trong gia đình đã chia tay cậu rồi, cụ thể là chú chó kia. Nó đã mất khi cậu ấy vào lớp 10, chắc lúc ấy mấy khi cậu đã rất buồn cộng thêm việc trở nên cô độc đi. Tố cứ nghĩ chú chó ấy sẽ mai đồng hành chứ, cũng không nghĩ nó sẽ một ngày nào đó tách biệt khỏi cuộc sống này.

“Hmm, đừng buồn nào cậu nhóc 8 tuổi kia, cậu bây giờ phải thật yêu thương chú chó đấy đi. Tớ đã từng rất ghét nó, thậm chí là ganh tị nhưng không, càng lớn tớ càng nhận ra tớ không thể sống thiếu đi cậu ấy. Chỉ là ở hiện tại, tớ luôn tự nhủ mình phải sống thật tuyệt để thay phần cậu bạn đồng hành cùng mình kia.” - cậu nói. Tấm lòng bé xíu này của tớ cũng biết buồn, nó buồn thật sự chứ không phải đơn giản. Thanh âm trong đầu vang lên mách bảo tớ từ giờ trở đi phải biết luôn trân trọng người ở bên, đặc biệt là chú chó đen ấy. Có lẽ khoảng không gian lúc ấy ngưng đọng lại để chứa chỗ cho tiếng cười nói của chúng tớ. Ngẫm nghĩ cũng là để nhận ra, bầu không khí như khép lại, hơi thở của những con người vội vàng nơi góc phố, phút chốc đã là giờ tan làm của mọi người rồi. Tớ phải rời đi thật sớm để không bị bố mẹ ở hành tinh này phát hiện - cũng như bộ phim Doraemon vậy. Mỗi khi Nobita gặp bản thể của mình ở tương lai đều không cho mọi người biết. Vì thế, tớ vội chạy ra khỏi nhà nhưng không quên ngoảnh đầu lại nhìn căn nhà ấy, tràn đầy kí ức và kỉ niệm. Tiếng chân rập rập từ trên phòng xuống: “Này, cậu dừng đấy, tớ muốn đưa cái này!” . Cậu ấy xòe ra trên tay một cái bút chì đẹp đến vô cùng và nói rằng khi quay trở về cuộc sống hiện tại, .. hãy cầm cây viết này lên và vẽ lên cho nó bức tranh để cậu ấy có thể đọc nó. Ít nhất là vậy. Tớ có thể bắt tay cậu không? Hồi chàng trai 18 tuổi kia. Tất nhiên rồi, cái yeah nữa nhé!

Chúng tớ tạm biệt như thế đó, cái tình “đồng chí” này có vẻ rất là buồn cười nhưng cũng vui làm sao. Nhìn ngắm từng con phố, từng góc nhà, tớ không nghĩ bản thân sẽ đến được đây. Cầm trên tay cây bút, tớ trở về chiếc phi thuyền đĩa bay quen thuộc cả không quên tặng cho nơi đây cái vẫy tay ngọt ngào.

Trên chiếc đĩa bay ấy, tớ thấy nụ cười tỏa nắng của Dejipe: “Cảm ơn cậu vì đã đồng hành, cậu là người rất ý nghĩa, cậu biết không? Chúng ta sắp đến hồi kết của chuyến đi này rồi. Chính vì thế cậu hãy dùng cây bút này mà vẽ lên cho từng khoảnh khắc thật đẹp nhé. Để cậu trong tương lai có thể nhìn thấy nó nữa. Nào, ta lại phải đi thôi, thắt dây an toàn chứ?”

Tiếng cười của tớ to hơn cả động cơ máy chạy, tiếng nói cuối cùng khép lại”

“Đương nhiênnnnn”!

Chương VIII:

" KẾT THÚC " ÂM HƯỞNG "

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, ánh nắng sớm mai xuyên qua cửa sổ chiếu đến nơi tớ nằm “Ước gì có thể nằm trên chiếc giường êm ấm này mãi nhỉ” - tớ thầm nghĩ.Vào những ngày đẹp trời như này vừa khiến tớ muốn nằm trên giường mãi nhưng cũng muốn dậy để được đi chơi.Hôm nay cũng là chủ nhật, hẳn hôm nay sẽ là một ngày thật nhiều năng lượng đây.Tớ vừa vươn vai vừa thầm thì “Chà để xem hôm nay có gì để làm đây nhỉ, hình như bộ phim hoạt hình mình thích thì đến chiều mới có, bây giờ phải là gì đây ta hay mình đi đá banh với lũ bạn trong xóm?Cơ mà... có thực mới vực được đạo, đi đánh răng rồi ăn sáng đã.Không biết nay mẹ mình nấu món gì ta,thiệt mong chờ quá đi thôi”. Ôi may mắn làm sao nay mẹ làm trứng ốp la cho tớ nè, thật là giống tàu vũ trụ Dejipe quá đi thôi.Trong một phút chốt tớ tự hỏi, Dejipe là ai? Thật tệ khi tớ đã mất một lúc lâu để nhớ đến cuộc phiêu lưu kỳ thú của tớ và cô bạn Dejipe.Tớ cũng suýt quên mất rằng tớ đã gặp được Triệu năm 18 tuổi và hứa rằng sẽ viết thư cho cậu ấy nữa, giữ bí mật nhé nếu không Triệu 18 tuổi sẽ giận tớ mất thôi. Ngay khi vừa ăn xong bữa sáng tớ đã tức tốc chạy lên phòng và viết cho cậu ấy bức thư, sự thật là tớ đã mất cả buổi sáng để viết đó. Vì tớ muốn gửi cậu ấy bức thư đẹp nhất mà.

Nội dung bức thư như này nè

“ Tớ biết cậu gần đây mệt rồi, không đủ sức nhìn rõ mọi thứ nữa rồi. Cơ thể, tinh thần, những mối quan hệ, tương lai phía trước hầu như đều rất mơ hồ nhưng mong rằng, cậu nhất định đừng buông xuống, đừng từ bỏ. Bởi cuộc sống của cậu sẽ không bao giờ dừng lại ở đây, hãy kiên cường thêm chút nữa. Cậu hãy tin rằng, mọi sự tốt đẹp đều đang trên đường đến chậm chậm! Hãy tin vào bản thân cậu nhé! Những khó khăn ở hiện tại sẽ là tiền đề để cậu ngày một trở nên tốt hơn đó. Và ngày mai thì chuyện tốt sẽ đến với cậu thôi. hãy tin tớ. Mong rằng cậu sẽ đọc được nó, Phát Triệu của tuổi 18 hãy sống theo những giấc mơ nhé! Chẳng biết rằng mai này có còn gặp được cậu nữa không, tớ của năm 18 ấy. Có thể tớ cũng sẽ trải qua nhiều chuyện, càng gặp được thêm nhiều người rồi tớ sẽ quên mất cậu, sau tất cả tớ mong rằng tớ vẫn sẽ trở thành một phần gì đó tiếp sức cho cậu để cậu ngày một bước tiếp con đường phía trước. Tớ cũng sẽ như vậy bởi vì chúng ta là một mà, trong chúng ta luôn luôn có nhau dẫu cho chúng ta không ở cạnh nhau. Tớ sẽ chôn bức thư này và những câu chuyện li kì trong mơ vào một nơi chỉ có tớ và cậu ấy biết. Thật mong được lớn lên và trở thành cậu-Phát Triệu tuổi 18.”

“Hihi không biết Triệu của tương lai sẽ biểu cảm ra sao sau khi đọc được bức thư này nhỉ, có khi cậu ấy sẽ cảm động đến khóc thôi”, nói rồi tớ bỏ lá thư vào trong một cái hộp bánh bằng thiếc, hí hửng chạy đến nơi bí mật của tớ và chôn nó xuống. Lòng tớ chắc mẩm rằng Triệu của tương lai sẽ rất vui với bức thư này.

Chôn xong cái hộp thời gian đặc biệt, tổ phải tay rồi chột ngẩn người nhìn ngắm trời một lúc “Chà, nếu Phát Triệu 18 tuổi lúc mở hộp thời gian ra trời cũng đẹp như này thì thật tốt”. Ngắm nhìn bầu trời trong vắt với đám mây trắng khiến lòng tổ cũng vui theo rồi chạy vào nhà xem hoạt hình. Bộ phim vừa hết thì lũ bạn hàng xóm cũng vừa đến nơi để rủ tổ đi đá banh. Hôm nay cũng là một ngày thật vui...

*Cảm ơn các bạn đã ghé thăm những ước mơ
của tớ
Chúc bạn một ngày tốt lành!*

*Triệu's
Statiton*

